

Chương 8

Anh Ta Không Phải Là Bạn Của Em

Tin tức TTTN Phú qua vài khi nào phi vụ của TTTN thì rí xuống mả c sần trong ba ngày liên tiếp.

Viêm Lãng lại nhà ba ngày liền. TTTN Úc Nam công ty gì quy tụ hứ s. TTTN mĩng i u suy oán, “con tàu” TTTN s p chìm xuống áy bị n. TTTN Úc Nam ngoài chuy n gì quy tụ hứ s c ng không còn cách xoay chuy n.

Khi gặp Viêm Lãng TTTN gia, TTTN Úc Nam thấy cô mả t mầy h c hác, không có bả t c c m xúc nào. Anh nói: “N i này giao cho anh, em v ng m t gì c i!”

Viêm Lãng xoa tay t ch i. “Th t ra c ng ch ng có gì, em ph i bên linh c u theo t p t c quê nhà mà thôi!”

TTTN Úc Nam i theo Viêm Lãng ra ngoài. Sân v n hai bên t gh mây, bầy gì , nh ng chỉ c gh mây u c ph v i tr ng.

Nhìn thấy t m v i tr ng, trong lòng Viêm Lãng l i vô cùng au xót. Cô gì t t m v i, ném xuống bãi c r i ng i xuống gh .

TTTN Úc Nam không ng i mà ng bên c nh, c ng u vào hông anh.

Mùa ông n m nay là mùa ông khó kh n nh t trong cu c i Viêm Lãng, không ch vì th i t i giá l nh...

Viêm Lãng không bi t nói gì, m mĩng h i l y l : “Công ty không có chuy n gì y ch ?”

“Khá t i t .”

Th c ra Viêm Lãng có th oán c câu tr l i c a TTTN Úc Nam. R i vào tình c nh này, công ty sao có th yên n? Nh ng cô không ng , câu ti p theo c a TTTN Úc Nam là: “Chúng ta ang b thu mua mả t cách ác ý.”

Viêm Lãng c ng ng i.

“M em b o anh ng nói chuy n này cho em bi t, nh ng anh c m th y em có quy n c bi t.” TTTN Úc Nam t tay lên vai Viêm Lãng, do đ m t lát m i nói ti p: “... em chu n b tình th n.”

Viêm Lãng t nhiên ng d y. Cô n nhìn TTTN Úc Nam mả t lúc, m i nh n ra không ph i cô nghe nh m. Tâm trí v n đ ng l i tin đ “thu mua ác ý”, cô l m b m l p l i: “Chu n b tình th n?” u óc cô hoàn toàn tr ng r ng.

Bên trong Úc Nam nhìn chằm chằm, cuối cùng Viêm Lệ cũng ngẩng đầu lên bình tĩnh. “Tin tức về vụ thu mua đâu ra?”

“Trên thị trường chứng khoán, có một công ty nhân lúc chứng khoán cao thì rớt giá liền mua vào với số lượng rất lớn. Các phòng ban nghiệp vụ mùi bột thì nghiệp vụ liên tục hành động, mới phát hiện...” Bên trong Úc Nam đứng lì trong giây lát rồi mới tiếp tục nói: “... tình hình còn thế này chúng ta thế này.”

Viêm Lệ cũng không kinh ngạc.

Đúng rồi thì vậy, Viêm Lệ cũng cảm thấy thế này thế kia khó khăn. Bên tai cô còn vang vọng giọng nói của Bên trong Úc Nam: “Tình hình còn thế này chúng ta thế này...”

Thế nào? Bên trong mồm nào? Viêm Lệ cũng do dự một lát, cuối cùng hỏi: “Bên mua đã nghe được các công việc?”

Bên trong Úc Nam nhìn cô, gật đầu.

Viêm Lệ cũng cảm thấy trước mắt tối sầm trong giây lát. Mọi ngày qua, tin đồn dẫu sao cũng chỉ là tin đồn, đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô nghiệp vụ chuyên nghiệp, trầm mặc hiếm khi nói chuyện, hỏi: “Anh đã đi đâu ra để nghe được sau tất cả những chuyện này chưa?”

Bên trong Úc Nam lắc đầu. “Trước mắt mới chỉ đi đâu ra để nghe được sau tất cả danh vô thực.”

Viêm Lệ vô thức nắm chặt hai bàn tay, Bên trong Úc Nam thấy vậy liền ôm cô. “Em cũng lo lắng quá, anh đã khiêng gánh nặng thu mua khốn khổ. Mọi em đã quy định bên liên quan mua chứng khoán, thì tất cả liên quan đã ký xong rồi, có lẽ mọi chuyện vẫn có thể ổn định.”

Nghe câu nói của Bên trong Úc Nam, Viêm Lệ cũng cảm thấy như nhỡm nhem một chút. Vụ thu mua ác ý kinh khủng này, bên thu mua nằm trong tay số phận không rõ. Viêm Lệ cũng không có dự định gì, thà cô nghiệp vụ ở đây ông trước mắt báo cho cô biết tình hình: “Nhưng công việc nào đã bán chứng khoán?”

“Hiện tại mới chỉ biết hai người là Lý Chính Kiên và Lưu Quân.”

Vấn đề của Bên trong Úc Nam lúc này cho thấy tình hình vô cùng nghiêm trọng. Viêm Lệ cũng không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ cúi đầu nghe anh nói tiếp: “Anh nhận được tin, mục tiêu tiếp theo của bên này là Châu Thành Khoan. Anh đã tiếp xúc với Châu Thành Khoan, hy vọng có thể ổn định tình hình.”

Ngọn gió đông thổi bay mặt trời góc trời vị trí đứng trên mặt trời. Nhìn góc trời vị trí bay phấp phới, Viêm Lệ cũng tự nhiên phát hiện, thì ra cô cũng đứng ở vị trí đó, hoàn toàn bất lực trước các thế lực bên ngoài. Cô lặng lẽ nhìn trời, sau đó nhìn Bên trong Úc Nam.

“Nghe nghe nghe này này! Xem tay em kìa, ông có nghe rõ không!” Tiếng Úc Nam và nói vào hai bàn tay của Viêm Lệ đi vào lòng bàn tay anh. “Chúng ta vào nhà đi...”

Chỉ một cái anh truy nã, Viêm Lệ nghe thấy mình như mất hồn. Đáng vẻ bình thường của người đàn ông này luôn kéo cô thoát khỏi áy sáy tuy vậy...

Viêm Lệ gật đầu, một tiếng Úc Nam đi vào nhà, bắt đầu đi ra ngoài.

Vào cửa, Viêm Lệ nhìn thấy dì Lệ đi nhanh về phía cô. Thấy hai người, dì Lệ gật đầu với tiếng Úc Nam trước, sau đó quay sang Viêm Lệ, nói: “Luật sư Văn nói, phu nhân bỏ nhà đi tìm phòng. Luật sư Văn sẽ công bố tin tức ngay bây giờ.”

Tiếng Úc Nam mỉm cười với Viêm Lệ: “Anh này đi em.”

Tuy là con rể của gia đình vì việc chuyển phân chia tài sản, tiếng Úc Nam vẫn chỉ là người ngoài. Viêm Lệ gật đầu đi theo dì Lệ lên tầng trên.

Châu Trình đang đi hành lang ngoài phòng hút thuốc. Nhìn thấy Viêm Lệ, anh nhích mí mắt chào hỏi. Mặc dù Châu Trình mỉm cười nhưng Viêm Lệ chỉ thấy vẻ lo âu trên gương mặt anh.

“Chẳng phải anh cai thuốc lâu rồi sao?”

Đó là chuyện xảy ra mấy năm trước. Một lần Tết Thanh ca thán trong nhà toàn mùi thuốc lá, chẳng mấy chốc sau, Châu Trình đã cai thuốc lá.

Lúc này nghe Viêm Lệ hỏi câu đó, Châu Trình chỉ mỉm cười hút thuốc, cười vì cô mà không lên tiếng.

Viêm Lệ biết cô chẳng có cách gì từ chối Châu Trình đang hút thuốc, vì thế cô không nói lời nào, quay đầu đi vào phòng.

Lúc còn sống, mỗi khi về nhà, Tết Nguyên Đán thì gia đình mình trong phòng. Các công nhân vì công trạng thì phòng làm theo ý ông ta. Bây giờ, một con Tết Thanh đang ngồi trên chiếc sofa bên cạnh. Viêm Lệ đi vào phòng phía trước, vô tình nhìn thấy một nhà gia đình treo trên tường.

Tên hình này chỉ phần nhỏ nhất. Trên nhà, Viêm Lệ cau có mặt mày, Tết Thanh thì cười rưng rưng, Tết Nguyên Đán thì nhếch nhếch miệng vì trí trung tâm... Đó là một gia đình bên trong rạn nứt nhưng vẫn còn cái vẻ bề ngoài hoàn hảo. Chẳng biết bây giờ, nó sẽ hoàn toàn kết thúc hay không còn tiếp tục duy trì...

Lúc Viêm Lệ đang chìm trong suy nghĩ, cửa phòng mở ra, bà Viêm và luật sư Văn đi vào.

“Viêm Lệ!”

Viêm L ng l p t c b ng t nh sau ti ng g i c a m , cô r i m t kh i t m nh gia ình.

Nhìn th y m và lu t s V n, Viêm L ng nhanh chóng l y l i tinh th n, ng i xu ng m t ch cách xa m con T T Thanh.

Lu t s V n công b di chúc, trong ó quan tr ng nh t là vi c phân chia tài s n, bao g m c tài s n do T T n Phu ng tên. Vì nh ng chuy n T T Thanh gây ra cho T th , ngoài s c ph n c h ng tr c ó, trong b n di chúc, T T n Phu không chia thêm c ph n cho T T Thanh, toàn b s c ph n c a ông ta c chuy n giao cho bà Viêm. Quy t nh này c a T T n Phu ng ngh a v i vi c, Viêm L ng s k th a T th . T T n Phu l i ph n l n b t ng s n cho m con T T Thanh. Ngoài c ph n và b t ng s n, t t c tài s n khác y thác cho m t qu ti n t qu n lý, m i ng i u c h ng l i ích. M con Viêm L ng và m con T T Thanh c phân chia l i nhu n theo t l 4:6. Ngôi nhà h ang là tài s n chung c a bà Viêm và T T n Phu, vì v y, m con T T Thanh s r i kh i ây, chuy n n ngôi bi t th T T n Phu l i cho b n h .

T t c m i ng i u không có ý ki n gì v b n di chúc, l n l t ký tên r i r i i... Câu “ng i i trà l nh” có l ám ch tình hu ng hi n t i, Viêm L ng ng i ó, dõi theo hình bóng m con T T Thanh, trong khi cô r t mu n nói m t câu v i ng i cô oán h n bao n m nay: “T m bi t!”

Ho c là v nh bi t...

Lúc Viêm L ng r i m t kh i b n h , th n th nhìn ly cà phê tr c m t, T T Thanh i n c a nh n c ánh m t ra hi u c a m cô ta, li n quay l i chào: “M c , con i ây!”

Bà Viêm g t u. Bà t nhiên ngh ra i u gì ó, li n g i: “T Thanh!”

T T Thanh nghi ho c quay l i.

T t c m i ng i có m t th phòng u nghe rõ câu ti p theo c a bà Viêm: “Cô ra giá i, tôi mu n mua l i toàn b s c ph n tr c ó b cô cho cô.”

S c m t T T Thanh l p t c thay i.

Th y cô ta mãi v n không lên ti ng, bà Viêm oán cô ta khó x , li n c t gi ng ôn hòa: “Cô hãy suy ngh k i! Th i gian này T th r t không n nh, hy v ng cô ngh n i c c!”

T T Thanh do d m t lát, cu i cùng tr l i n c ôi: “Con s nhanh chóng tr l i m !”

Cu i cùng c ng r i i...

T T Thanh và m cô ta lên xe r i kh i ngôi nhà l n. M T T Thanh v n khóc không thành ti ng. T T Thanh ch ng tay lên c m, nhìn ra ngoài c a s , bên tai cô ta là ti ng n c ngh n ngào c a m , nh ng u óc cô ta l i vang lên câu nói c a bà Viêm: “Cô ra giá i, tôi mu n mua l i toàn b s c ph n tr c

“Ó b... cô cho cô...”, “Cô hãy suy nghĩ kỹ đi! Thời gian này Thời tiết không thuận lợi, hãy vận động cô nghĩ đến đi cô.”

“M...!” Thời Thời Thanh tự nhiên lên tiếng.

M... cô ta nghĩ về mình, vài lâu nữa mới, hàng giờ giờ nói: “Sao thế?”

“...” Thời Thời Thanh trầm ngâm lúc, cuối cùng chỉ nói: “Không có gì!”

Ô... thôi... Thời Thời Thanh rời xa ngôi nhà cô ta đã sống mấy năm. Dù không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng cô ta vô cùng hối hận. Cuối cùng, cô ta nói với tài xế: “Chú cho cháu xuống xe ngã r... đi theo, rồi... cháu về nhà thôi.”

“Con... đi đâu vậy?”

Thời Thời Thanh nhìn cô mỉm cười: “Con có chút việc.”

Tài xế đứng xe... ở góc ngã tư, Thời Thời Thanh lập tức xuống xe, bắt taxi... đi... đến... L... B... c.

M... nghĩ... u... bi... Thời Thời Thanh là Giang phu nhân... nên cô ta ra... vào... đến... L... B... c... nh... ch... không... nghĩ. Trên... ng... n... v... n... phòng... làm... vi... c... c... a... Giang... Th... Quân, cô ta mỉm cười chào hỏi... i... m... i... ng... i.

Nhìn thấy Thời Thời Thanh, th... ký... c... a... Giang... Th... Quân... l... p... t... c... ng... d... y, nh... g... i... i... n... báo... cho... ông... ta. Thời Thời Thanh... ng... n... l... i. “Không... c... n... âu, tôi... t... vào... là... c!”

Thời Thời Thanh... y... c... a... i... vào.

V... n... phòng... c... a... Giang... Th... Quân... r... t... r... ng, bên... ngoài... là... phòng... tiếp... khách, còn... có... c... sân... golf... trong... nhà, bên... trong... m... i... là... phòng... làm... vi... c... c... a... ông... ta. Thời Thời Thanh... i... n... c... a... phòng... làm... vi... c, ang... nh... y... c... a, bên... trong... t... nhiên... vang... lên... tiếng... nói: “Úc... Nam, bao... giờ... cháu... m... i... cùng... chú... i... th... m... m... b... cháu?”

Hình... nh... i... ph... ng... ang... ngoài... tr... i, ng... i... u... tr... m... t... nh... mang... theo... c... gió... mùa... ông... nên... vô... cùng... l... nh... l... o: “M... t... th... i... gian... n... a.”

“V... y... ngày... mai... chú... s... i... m... t... mình!” Giang... Th... Quân... ch... ng... tay... lên... trán. Trông... ông... ta... nh... ang... nói... chuy... n... v... i... ng... i... vô... cùng... thân... thu... c. “... i... n... lúc... cháu... có... th... i... gian, bó... hoa... t... m... b... a... tr... c... ch... c... th... i... nát... r... i!”

Hai... ng... i... không... trò... chuy... n... lâu, khi... i... ph... ng... cúp... máy, Giang... Th... Quân... li... n... b... m... s... c... a... th... ký... bên... ngoài, v... a... s... m... trà... l... nh... ng... t... v... a... d... n... dò... th... ký: “Pha... m... trà... mang... vào... đây!”

“Vâng...!”

Giang... Th... Quân... không... thích... ch... i, vì... v... y... th... ký... c... a... ông... ta... u... là... ng... i... nhanh... nh... n. Không... bao... lâu... sau, c... a... phòng... có... tiếng... gõ... nh... . Giang... Th... Quân... ng... ng... u: “Vào... đi!”

Cánh... c... a... m... ra, nh... ng... ng... i... i... vào... không... ph... i... th... ký, mà... là...

Giang Th Quân hít thở sâu, nheo mắt suy nghĩ học nhanh chóng mỉm cười: “Sao em lại như vậy?”

T T Thanh bê chén trà vào, cô ta nhìn cười: “Sao vậy? Không muốn uống à?”

T T Thanh nhìn bàn làm việc, rót rượu mời chén trà rồi rót vào tay Giang Th Quân một cách thành thạo.

Giang Th Quân không uống ngay, ông ta hỏi: “Không phải hôm nay luật sư nhà em công bố di chúc sao?”

“Không thức dậy em quên à?”

“Không quên đâu?” Giang Th Quân hỏi ngay, dường như ông ta còn sợ hãi trước T T Thanh.

T T Thanh gật đầu. “Bên dưới là T T Thanh cho em gái em nghe đoán.” Nói xong, cô ta cầm chén trà rót một tách trà cho mình.

Bên dưới bình thường của T T Thanh khi nhìn Giang Th Quân bắt đầu nheo mắt, dò xét: “Tôi thấy em không hài lòng với kết quả này?”

Ngoài đoán của ông ta, T T Thanh nhún vai bất cần. “Tôi thì bây giờ vô cùng rảnh, con bé ó thì phụ nữ mới nghĩ thôi có gì hay đâu! Tôi nghĩ có lẽ nên làm như T T Thanh Úc Nam cũng chẳng sao đâu. Em đã nghĩ thông suốt rồi, thì nghĩ như chi nữa, chi bằng em an phận làm người phụ nữ ngoan sau một ngày àn ông còn hơn.”

T T Thanh vẫn uống trà và lặng lẽ quan sát phản ứng của ông ta. Tuy nhiên, Giang Th Quân chỉ gật đầu, gương mặt ông ta không thể hiện bất cứ tâm tình nào khác. T T Thanh cũng không rõ, cô ta có nên thận trọng hơn nữa hay không.

Bên dưới nghĩ nghĩ phức tạp trong lòng, T T Thanh nghĩ xong rồi, nhìn chằm chằm mái tóc đen của Giang Th Quân. Sau vài giây cân nhắc, cô ta mỉm cười, nói: “Anh thì sao? Lát nữa có bữa tiệc không?”

“Không, bây giờ tôi có việc rồi thôi, chúng ta cùng đi thôi!”

Giang Th Quân vẫn nói và đi. Hai người đi ra ngoài cửa. Giang Th Quân lấy áo khoác trên giá để vào ngực, T T Thanh đứng sau ông ta, sờ tay vào túi. Cô ta bấm phím một trên điện thoại rồi tắt chuông.

Giang Th Quân mặc xong áo khoác, quay lại nhìn thấy T T Thanh đứng ở ngoài. “Mà?”

“Con anh ngoài.” T T Thanh nhìn ông ta nhìn Giang Th Quân, ngẩng mặt, hai giây mới nói tiếp: “Sao vậy?”

Ông ta nói gì đó.

“Vâng, con sẽ về ngay!”

Sau khi cúp điện thoại, T T Thanh ngước nhìn Giang Th Quỳnh, vờ tay náy. “Không thể nào cùng anh rồi!”

“Nhà có việc gì?”

T T Thanh gật đầu.

“Cười, hôm khác rồi tính!” Giang Th Quỳnh cất giọng sảng khoái. T T Thanh tức giận, hôn lên má ông ta. “Lên sau em đi!” Nói xong, cô ta vờ vàng vờ ra ngoài, nhanh chóng bị ném ra sau cánh cửa.

T T Thanh gần như bất chực, dáng vẻ tạo nhã thế ngẩng lên âu môn. Cô ta đi thẳng xuống tầng trệt rồi đi lên tầng L B C. Khi lên xe taxi, tài xế máy, toàn thân cô ta mím môi run rẩy.

T T Thanh bắt đầu quay đầu, dõi theo tòa nhà L B C đang mờ dần xa. Cô ta chợt nhiên có cảm giác, sau một lúc chờ đợi trong tòa nhà đó, có một đôi mắt đang chăm chú theo dõi cô ta.

T T Thanh thu lại ánh mắt, ngừng ngừng giây lát rồi rút điện thoại, bấm dãy số quen thuộc. Điện thoại nhanh chóng bắt máy. Không nghĩ gì nữa, T T Thanh đã nói: “Châu Trình, anh đang đâu?” Châu Trình vội vã trả lời, T T Thanh liền nói tiếp: “Em muốn gặp anh ngay bây giờ!”

Viêm Lãng liền gọi nhà của T gia gần ba ngày mới bắt được Úc Nam ép ra ngoài.

Tang lễ của cô sẽ tổ chức vào tháng Hai tuần sau, bà Viêm đang vô cùng bận rộn. B T Úc Nam bắt đầu đi nhà, Viêm Lãng khó tránh khỏi bối rối.

Sau khi lên ô tô của T Úc Nam, liền ưu tiên Viêm Lãng lên tận chỗ trích anh kết thúc hai ngày sống chung: “Anh không nên bắt em rời khỏi nhà, mẹ em mất mình trong ngôi nhà này, em không yên tâm chút nào!”

“Làm em bỏ anh đi!”

Nghe lời gì thích của T Úc Nam, Viêm Lãng nhún nhún mày nhưng không lên tiếng, chỉ trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Vài giây sau, một cánh tay khoác lên vai Viêm Lãng, xóa bỏ khoảng cách tận tay giữa cô và T Úc Nam.

“Mày ngày nay em chảnh chọe gì? Mày em thâm quầng rồi kìa!”

Viêm Lãng tựa vào vai T Úc Nam, giọng nói của cô thì hiên rõ sự mỉa mai: “Hôm qua, mẹ chú bác nhìn vẻ mặt, trong đó có cả Lưu Quân. Anh thì nói xem, liệu em có thể ra bình thường không? Lưu Quân đã bán chấp nhận cho người khác, ông ta còn muốn gì nữa? Lúc nói ra mẹ y tá “hãy nén đau lòng”, liệu ông ta có nghĩ đến cảm nhận của mẹ con em không?”

“Quả nhiên... thế thái Viêm Lãng.” Viêm Lãng chầm rãi thốt ra câu thành ngữ trùng tên cô, phớt lờ cảm nhận của mình.

Tống Úc Nam siết chặt vai cô: “Em đừng nghĩ ngợi gì nữa...”

“Sao em có thể không suy nghĩ? B em chỉ trả lời, nếu tôi phải mua sắm thành công, sẽ nghĩ tiếp tại gia sẽ bày tỏ trong tay em, vậy...”

Tống Úc Nam nghiêng người, nắm tay kéo cô vào lòng, vuốt ve gáy cô.

Viêm Lệ nói mu n r i n c m t, cô nghĩ rồi nói sang chuyện khác: “Em đừng nghĩ, song song với việc mua sắm phi vụ, liệu chúng ta có nên tra chuyện phẩm như ông nghĩ về phía mình không? Các cậu tiên sinh biết. Nếu chúng ta vẫn không thể nghĩ về việc mua sắm, vậy thì “trên ghế chúa còn bày hàng”, lúc bắt đầu, chúng ta hãy hoàn thành món ăn của khách hàng trước, rồi phải sau khi mua sắm gặp nguy hiểm về tài chính...”

Tống Úc Nam im lặng lắng nghe, càng siết chặt vòng tay ôm Viêm Lệ.

Viêm Lệ nói tiếp: “Đúng rồi, còn một cách... Nếu chúng ta biết ai là kẻ mua sắm cho việc mua sắm này thì có thể tìm kiếm một người mua sắm phi vụ của T để tìm cách nghĩ hoang. Người này và việc mua sắm của anh tranh luận nhau, giá cả phi vụ sẽ tăng lên, thậm chí có thể thông qua quy trình này...”

Tống Úc Nam cắt ngang: “Nếu em làm vậy, không biết chừng em sẽ phá sản trong khi vẫn chưa ánh sáng của mình.”

Viêm Lệ ngẩng đầu. Nghĩ một thời gian cô làm việc quá cảm tính. Tống Úc Nam nói đúng, chưa lúc bắt đầu, cô không nên liệ m ng v i k ch ang trong bóng tối.

“Và...”

Viêm Lệ vẫn mỉm cười, im lặng nhìn chuông. Cô muốn đi trốn thì tránh sự chú ý của người truy tìm thông tin và những người không liên quan, sự im lặng này có nghĩa là thân và cấp độ của cô biết. Thời gian qua, cảm giác im lặng trong lòng cô, có khi nghĩ Viêm Lệ nghĩ như cảm thấy tin tưởng. Do đó, cô bắt đầu nghĩ tiếp. Là im lặng của Châu Trình.

“Châu...”

Viêm Lệ muốn hỏi thăm, Châu Trình đã cắt ngang: “Em đừng hỏi? Anh có việc cần tìm em.”

Viêm Lệ nhíu mày. Giờ nói chuyện của Châu Trình khi cô bắt đầu giác ngộ thì nghĩ rằng: “Chuyện gì vậy?”

“Qua im lặng không thể nói rõ ràng, bây giờ anh cần gặp em, anh đi em khu chung cư em sống trước kia.”

Tống Úc Nam lặng lẽ quan sát Viêm Lệ. Cô nghe Châu Trình nói: “Đừng hỏi tại sao, em cần đây là cần rồi!”

Viêm Lệ gật đầu. “Anh nghĩ nói là chuyện của T T Thanh vậy nhé.”

Châu Trình im lặng, coi như sự thật hiển nhiên. Viêm Lăng bần thần, chỉ có thể nói: “Cười!”

Viêm Lăng cúp điện thoại, cô không thể gì để đáp câu hỏi của Tuấn Ngọc Nam: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tuấn Ngọc Nam hiển nhiên nghe thấy gì mà nói nôn nóng của Châu Trình. Tự nhiên, anh cũng không bắt sốt mốt câu nói của Viêm Lăng: “Anh nói chuyện của Tuấn Thanh vậy nhé!”

Không hiểu Viêm Lăng bắt đầu ra lý do, Tuấn Ngọc Nam nói ngay: “Anh à em nói đó!”

“Không cần đâu, em bắt taxi là cười, anh về nhà tránh cười!”

Tuấn Ngọc Nam không ép, bỏ tài xế đứng xe. Đợi theo Viêm Lăng cho đến khi cô lên taxi đi rồi, chỉ cựa cựa anh cũng mỉm cười.

Một phút sau, taxi dừng lại ở khu chung cư tầng này Viêm Lăng sinh sống. Cô lập tức nhả xe của Châu Trình cách đó không xa. Châu Trình đứng tựa vào thân xe, xung quanh không thấy bóng dáng của Tuấn Thanh.

Viêm Lăng cầm túi xách xuống xe, Châu Trình nhanh chóng nhìn thấy cô. Cô thì nhún vai, anh chỉ nói một câu ngắn gọn: “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

Châu Trình lặng lẽ đi vào gara. Bỗng nhiên anh nhìn nói cho Viêm Lăng biết, lần này anh sẽ không gì để đáp thắc mắc của cô.

“Và rồi Tuấn Ngọc Nam à em rời khỏi nhà này à?”

“Úng thì, có chuyện gì sao?”

“Không có gì!”

Giọng nói của Châu Trình hời hợt. Viêm Lăng cảm thấy đây chỉ là lời nói dối mà không quan trọng nên không tiếp tục truy vấn.

Ô tô nhanh chóng rời ra vùng ngõ hẻm, một lúc mất xa. Khi Châu Trình lái xe vào mặt ngõ hẻm, Viêm Lăng không biết nên hỏi chuyện gì về lần này thì nào.

Châu Trình xuống xe, dẫn Viêm Lăng men theo cầu thang đá lên núi. Viêm Lăng đứng lại, nhìn anh: “Anh nhìn mặt cười! Mặt của em nhìn mặt ngõ hẻm khác.”

Viêm Lăng không nhúc nhích, nhìn tầm nhìn phía bên trên bia mộ và hai bó hoa vẫn còn tươi bên cạnh. Sau đó, cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Ngồi này là...”

Châu Trình không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn Viêm Lăng bằng ánh mắt có phần thờ ơ. Viêm Lăng bắt giác cảm thấy lúng túng.

Bầu không khí rờn rợn như có một sự chông chênh vô hình khi nhìn Viêm Lăng đứng quay lưng nhìn kết thúc bia mộ. Sự trầm mặc của Châu Trình và tiếng gió thổi bên

s núi gì ng m t t m l i b a vây l y Viêm L ng, gì ng nói b t giác c ng th ng: “R t cu c ông y là...”

“Hai hôm tr c, Giang Th Quân n ây th m m ông y.” M t gì ng nói quen thu c t nhiên vang lên, c t ngang l i Viêm L ng.

Viêm L ng quay u, th y T T Thanh ang ng trên b c thang á. V a nhìn th y T T Thanh, tâm tr ng r i b i trong lòng Viêm L ng l p t c c thay th b ng c m giác hoang ng, khó hi u.

“B n c a Giang Th Quân thì có liên quan gì n tôi mà Châu Trình lôi tôi n ây?”

Viêm L ng v a nói v a a m t v phía Châu Trình. Anh ch cú u im l ng. Ch ng ki n c nh này, Viêm L ng ch ng bu n nh ch mép c i nh t. Sao cô có th quên m t ng i àn ông này lúc nào c ng ch xoay quanh T T Thanh, cô có th trông mong anh i u gì? Viêm L ng không nói thêm l i nào, quay u b i, nh ng m i i hai b c, T T Thanh t nhiên th t ra m t câu khi n cô l p t c chôn chân.

“Cô có phát hi n, dung m o c a ng i àn ông ó r t gì ng m t ng i...” T T Thanh h t c m v phía t m nh trên bia m . “... r t quen thu c v i c cô và tôi.”

Taxi v a d ng l i, Viêm L ng l p t c nhét ti n vào tay tài x r i m c a lao ra ngoài. T ngoài c ng T gia, cô ch y qua v n hoa, xông vào nhà, ng trúng ng i dì L ng v a i ti n nhân viên c a công ty t ch c tang l .

Dì L ng khó kh n l m m i ng v ng, nhìn th y Viêm L ng li n h i b ng gì ng ng c nhiên: “Sao nh ti u th l i quay v ?”

Viêm L ng th h n h n, xua tay, cô không k p tr l i, ch y qua dì L ng lên gác. Cô nhanh chóng i t i th phòng trên t ng hai.

M y ngày tr c, c gia ình còn t t p th phòng nghe công b di chúc. Bâ y gì th phòng không m t bóng ng i. Viêm L ng tìm n kết b o hi m t d i bàn sách, s tay vào khóa m t mã, th n th m t lúc m i ng d y ch y ra ngoài và hét xu ng d i: “Dì L ng! Mau g i m cháu n ây...”

V a d t l i, Viêm L ng nhìn th y bà Viêm ang i lên c u thang. úng lúc bà ng ng u, nhìn th y con gái ang ng trên hành lang v i dáng v vô cùng s t ru t.

“Dì L ng nói cô v nhà...” Bà Viêm c t gì ng nghi ho c. “Chuy n gì th ?”

Viêm L ng không k p gi i thích, h i th ng: “M t mã kết b o hi m là gì h m ?”

Bà Viêm giúp Viêm L ng m kết b o hi m. Th y Viêm L ng v i vàng bày t p h s trong kết b o hi m ra ngoài, bà Viêm không bình t nh c, h i: “Cô tìm gì v y?”

Viêm Lãng xếp giấy tay bày rì cửi xuống gi xem qua loa. Cô không có hứng thú vì nhìn dung cát ph s mà chỉ nhìn trang cu i cùng có ch ký, nh ng không th y th c ô c n tìm.

Các t p h p ng l n l t r i xu ng t, Viêm Lãng đ ng nh v n ch a mu n ng ng lên. Cô v a c m cúi tìm ki m v a h i: “M , m có bao gi nghe nói n m t ng i tên là T ng C m B ng không ?”

“T ng C m B ng?” Bà Viêm nhú mày ng m ngh r i l c u. “Tôi ch a t ng nghe nói n tên ng i này.”

Trong u Viêm Lãng v t qua ba ch “T ng C m B ng” kh c trên bia m , cô t nhiên c m th y nh c u, n m c ph i ng ng m t lát m i có th ti p t c gi t p tài li u. “Con nh hình nh con ã nhìn th y cái tên này ầu... Tài li u c a b u n m ây ph i không ?”

“Sao cô không n phòng đ li u c a công ty mà tìm, n i ó ch c có b n photo i n t .”

“ ó là chuy n t nh i u n m tr c. Lúc b y gi công ty v n ch a ti n hành l u tr h s i n t .”

Bà Viêm mu n giúp c ng ành ch u. “T tr c n nay tôi không nhúng tay vào vi c c a công ty.”

Bà Viêm giúp cô xem ch ký trên hai b h s , c ng không tìm ra tên “T ng C m B ng”. úng lúc này bà ch t ngh ra i u gì ó, li n buông t p h s . “Hay là cô h i th ký L u, bà y làm vi c cho b cô m y ch c n m, có l s giúp c cô.”

Th ký L u?

n khi xem b n h p ng cu i cùng v n không có k t qu , Viêm Lãng ành b cu c. Cô l p t c rút i n tho i, tìm s c a th ký L u.

T lúc b T T n Phu cho v h u s m, th ký L u cho Viêm Lãng m t s i n tho i riêng ti n liên l c. Viêm Lãng g i i n tho i, ng i nghe máy là con trai cô y. Anh ta cho bi t th ký L u ã v quê th m h hàng.

“Bao gi cô y m i quay v ?”

Con trai c a th ký L u th hi n thái không m y hòa nhã, anh ta ch ng thềm tr l i câu h i c a Viêm Lãng. Ng ng vài giây, Viêm Lãng c kìm nén tâm tr ng s t ru t, c t gi ng nh nhàng: “Xin anh hãy cho tôi m t s i n tho i mà tôi có th liên l c v i m anh ngay l p t c, c không?”

u máy bên kia ch t v ng t i ti ng c i l nh lũng, sau ó là gi ng nói m a mai: “M tôi c i ph c v T gia. Các ng i nói u i vi c là u i vi c, không chút n tình. Bây gi các ng i li mu n tìm m tôi... R t xin l i, tôi không mu n các ng i qu y r y cu c s ng c a m tôi.”

“Tôi thành th t xin l i, nh ng tôi th t s có vi c g p...”

u máy bên kia vang lên tiếng “bíp”, rồi phồng ỹ cúp máy.

Hai ngày sau, Viên Linh đứng nhấc cốc tiễn tiệc của tiệc Lưu. Trong hai ngày này, Viên Linh vẫn ở nhà của Tuấn. Cô thái độ kiên quyết như bên ngoài ... Tuấn ước Nam cũng không ép cô phải đi cùng anh.

Hôm nay là ngày chốt tiệc Tuấn Phú.

Viên Linh đứng bên cạnh mâm. Trầm ngâm câu: “Xin hãy quên đau đớn” của khách vì tang, Viên Linh không muốn nhìn xem tâm trạng của cô là gì. Trong lúc u ám khác biệt, cô thoáng thấy bóng dáng tiệc Lý. Viên Linh nghĩ tới mình, vô thức nhắm mắt hướng tiệc Lý, liếc nhìn thấy Tuấn ước Nam.

Viên Linh vẫn chờ công khai hôn sự của cô, vì vậy khi Tuấn ước Nam xuất hiện, mặt cô ỉu xìu vì tang vì thân phận CEO. Nhân viên của công ty tổ chức tiệc cho Tuấn ước Nam mời tiệc cưới, tiệc cưới như bình thường, lúc họp, khách mời tiệc cưới lên chỉ quan tài.

Tuấn ước Nam cũng không gì thích, cảm tiệc cưới đi về phía Viên Linh. Anh gật đầu chào bà Viên. Bà Viên mỉm cười xin lỗi: “Ước Nam, dù sao cậu và Viên Linh vẫn chưa thể chấp nhận, cậu không thể phát triển tiệc.”

“Không sao đâu!”

Tuấn ước Nam rời ra ngoài, bà Viên rất hài lòng về thái độ của anh. Thấy Viên Linh không rời mắt khỏi Tuấn ước Nam, bà Viên nhắm mắt nhìn người quen đang ký tên của vào, lên tiếng: “Tôi ra ngoài một lát, hai người nói chuyện đi!” Sau đó, bà nhanh chóng rời đi, rồi không gian riêng cho hai người tư tư.

Viên Linh ngắm nhìn gương mặt Tuấn ước Nam, cô thấy thân mật vài giây mới phát hiện mình đã xa. Lúc này cô mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn người u ám trước mặt. Cô cúi xuống hỏi: “Tình hình của công ty gần đây thế nào?”

Tuấn ước Nam lắc đầu.

Viên Linh lặng lẽ nhìn tình hình này, bởi trong hai ngày này, cô lấy danh nghĩa bà Viên, miễn cưỡng công nhận Tuấn ước Nam. Trong suốt quá trình công tác này luôn kiên quyết hướng Tuấn ước Nam, bây giờ công ty xuất hiện như bình thường quan tâm rõ ràng, nói gì như như công việc gì thái độ trung lập.

Thấy Viên Linh ưu phiền, cô tiếp tục hỏi: “Hay là gọi ước Nam gần đây?”

Lúc bấy giờ, Viên Linh chìm lặng đi. Cô mỉm cười công nhận nhà cô không phải công khai miễn phí nhưng công ty thực sự phải ngừng vận hành, cũng vì nguyên nhân...

Bà Viêm còn nói: “Chắc chắn ám chỉ cô và Úc Nam sẽ hoãn vô thời hạn, thôi thì hôm tôi sẽ tặng lại, vì chúng cô cùng đứng ra tiếp đãi quan khách, chúng hàng và người quen biết trên cơ sở vì công.”

Thầy Viêm cũng nghĩ như vậy, còn nhớ vì không biết làm thế nào thì thích với Thầy Úc Nam, bà Viêm liền giúp cô nghĩ ra cái câu “tôi quê”.

“Mấy ngày nay em không nghe tin gì à?” Thầy Úc Nam gật đầu vu vơ về phía mắt Viêm cũng nghĩ. “Nhìn em kìa, người gầy rộc rộc!”

Viêm cũng nhận thấy, cũng cảm thấy hơi ngại, nhưng nhìn cô rồi thì cũng không sao. Ánh mắt cô vô tình lướt qua vai Thầy Úc Nam, nhìn thấy Thầy Thanh nói cách đó không xa. Không biết cô đã nhìn cô bao lâu...

“Tôi nghe Giang Thụ Quân nói tin cho Thầy Úc Nam, hình như anh ta có cùng đi thăm mẹ...”

Giang Thụ Quân hỏi Thầy Úc Nam cùng đi thăm mẹ?

Nghe tin vậy, cũng hơi trên môi Viêm cũng nghĩ. May mà đúng lúc này, đi ăn thì cô cũng không chú ý. Viêm cũng thấy hơi cúi xuống, như mái tóc xoắn che giấu vẻ mặt, sau đó rút đi ăn thì ra khỏi túi áo. Viêm cũng chỉ tay vào đi ăn, ra khỏi cô muốn nghe tin thì rời đi tránh xa Thầy Úc Nam hai bước.

Đó là một tin thì sao, Viêm cũng biết máy: “A lô!”

Đi phớt lờ cô cũng nghĩ câu xin hỏi quen thuộc: “Như thế nào?”

Viêm cũng nghĩ mình: “Thầy ký tên?”

Viêm cũng nghĩ mình thì dĩ nhiên cũng nghĩ. Trên trần nhà có một vết sáng, là ánh sáng từ ngoài cửa sổ rọi vào.

Ánh sáng như mang theo không khí giá lạnh vào căn phòng ấm áp khi Viêm cũng biết giác rung mình. Cô day day huy t thái độ, như nhàn nhàn đi đi. Bên tai cô cũng vang lên giọng nói yếu ớt của Thầy Úc Nam: “Em không nghe tin gì à?”

Viêm cũng nghĩ nghĩ, vài giây sau mới quay đầu về phía Thầy Úc Nam. Lúc này anh đã đứng ở phía sau lưng cô, đang dựa vào vai cô nhìn cô. Thầy Úc Nam là người rất tinh tế, Viêm cũng nhận ra anh là người đã có thể ánh mắt anh.

Viêm cũng nghĩ nghĩ, lúc này thay câu trả lời. Cô liền kéo chân mình xuống. Về phần mình xuống ghế, Thầy Úc Nam liền gật đầu kéo cô vào lòng. Thầy ôm ấp khi Viêm cũng nghĩ thì không thể nghĩ, đành áp mặt vào ngực anh, nghe anh hỏi: “Sao vậy? Muốn nói gì à?”

“Cũng không hẳn là ác mộng.” Trong căn phòng tối, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt nói dối của người phụ nữ. “Chỉ là em nghĩ rằng lúc ban ngày.”

“Thế nào...” Tiếng Úc Nam thì dài, ôm cô chặt hơn.

“Gì cơ?” Viêm Lãng hình.

“Trước đó, anh tình dục nhiều, thấy em tuy đang ngủ nhưng đôi lông mày nhíu chặt.” Giọng nói của người đàn ông vô cùng dục dăng, anh nhắm mắt thì thấy có trách nhiệm, khuyên nhủ cô: “Cố gắng vượt qua khoảng thời gian này, tất cả rồi thôi!”

Cùng Viêm Lãng không thể kiềm nén, ngẩng lên nhìn Tiếng Úc Nam.

Đây là người đàn ông có vẻ ngoài trẻ trung, đáng tin cậy. Vào giây phút này, anh yên lòng chụp ảnh, dục dăng và lãng mạn, không tranh đua với ai. Mặc dù vậy, giọng nói anh vẫn toát ra khí khái người đàn ông và mặt cảm giác uy hiếp nào đó. Viêm Lãng tưởng chừng cho rằng, cô rất hiểu anh.

Cô nhấm nháp, muốn kích thích cuộc nói chuyện, chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, giọng nói người đàn ông và mặt áp của cô chợt vang lên: “Anh không hiểu đâu... Anh chưa trải qua cảm giác có người thân qua đi, sao không thể lý giải nỗi đau này khó chịu hơn bất cứ điều gì!”

Dù cô oán hận bao nhiêu năm, nhưng...

Viêm Lãng quay người, không nói gì nữa. Hình thức của cô uể uải, như đã ngủ say. Nhưng thực ra, mặt cô vẫn mấp mấp, chỉ là ánh mắt vô hồn, không nhìn thấy bất kỳ tia cảm xúc nào.

Tiếng Úc Nam nhìn thẳng Viêm Lãng. Anh vô thức giơ tay, nhưng ngón tay chạm vào cổ họng khi chạm vào vai cô. Do đó vài giây, anh trở nên bối rối, nhưng thì thầm nhìn thẳng vào cô khi trở lại sáng.

Khi tia nắng ban mai xuyên qua vòm mây ấm áp chiếu xuống mặt đất, mặt cô bừng bừng như đã kích thích. Tiếng Úc Nam quay sang nhìn người phụ nữ cảm thấy chán nản, sau đó nhàn nhạt gật đầu.

Một ngày mới bắt đầu. Tiếng Úc Nam ánh mắt rưng rưng, thay quần áo như thường lệ. Trong phòng thay đồ, chiếc gương phản chiếu Tiếng Úc Nam vẫn chưa thay đổi bất cứ điều gì, hoàn toàn như cũ, không hề có sự khác biệt.

Buổi sáng, Tiếng Úc Nam có thói quen vuốt tóc người đàn ông thì thầm và vuốt tóc mình như thể bản thân: mình không yêu cô ấy, không yêu cô ấy...

Không yêu...

Câu này gần như trở thành thói quen. Tiếng Úc Nam nhắm mắt nhắm mắt rồi quay vào phòng ngủ, tất cả đều như cũ. Anh ngủ ngon giấc. Khi nhìn người phụ nữ ngủ say trên giường, ánh mắt anh mờ ảo qua mặt tia chớp thì thầm.

Anh nằm bên giường, cúi thấp người. Không ai có thể biết, ý nghĩa thật sự của những ánh mắt trên trán Viêm Lãng là...

“Anh xin lỗi!”

Tiếng bước chân mình lúc mất xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Viêm Lắng ngắm mình mất. Cô cố nghe thấy tiếng khép cửa.

Lúc này là giờ cao điểm, giao thông trong nội thành ùn tắc như Viêm Lắng lái xe ra khu vực ngoại thành nên không gặp tắc nghẽn, cô chầm chậm nhìn qua trang.

Hôm qua, sau khi kết thúc tang lễ, Viêm Lắng mất mình đi gặp thầy ký Lưu Rimmer và thành phố nên vẫn chưa nhìn kỹ mặt cô.

Trên lịch họ cần tìm kiếm hàng chục: Viêm Như Vân, Triệu Thanh Phương. Con gái: Viêm Lắng, Triệu Thanh.

Viêm Lắng tự nhiên cảm thấy, hai cái tên Viêm Như Vân và Triệu Thanh Phương thật gần nhau dường như không còn nhận biết mặt nhau nữa. Ngay sau đó, cô chợt suy nghĩ của mình rất hoang mang, nhưng dù hoang mang đến mức nào cũng không thể vượt qua bản chất “ngồi chờ yên ổn”.

Viêm Lắng lý luận tất nhiên nên trả giá xứng đáng.

Đây là buổi họp mặt của những người bạn cũ, các góc sân màu vàng. Trên sân là những người tham gia xây dựng Thành phố mới trước đây. Những người bạn cũ, một nhóm thanh niên trẻ tuổi, tràn ngập niềm vui cùng lập nghiệp, trong đó có thầy ký Lưu lúc bấy giờ vẫn là một cô gái trẻ trung, cũng là bạn ông tên Trương Cẩm Bình, tự nhiên cũng có mặt Triệu Thanh Phương.

Trên buổi họp mặt này, Triệu Thanh Phương còn rất trẻ. So với những người bạn cũ, gương mặt ông ta không thay đổi nhiều, chỉ là thêm dấu vết thời gian.

Lúc này, Viêm Lắng cảm thấy, người bạn cũ Trương Cẩm Bình. Cô nhìn chằm chằm hình bóng cô trên sân như trong gương lên tiếng nói chuyện với Lưu.

“Nhật ưu thế! Cô... Sao cô biết Trương Cẩm Bình?”

“Thật ra cô không cần tìm hiểu những chuyện xa xôi đâu...”

“Nhật ưu thế, không phải tôi không muốn nói, mà quá khứ...”

“Ông ý là người sáng lập, cũng là người tạo ra công ty của Nhã Nhan và cũng là người sáng lập cô bạn cũ...”

“Công ty thành lập không bao lâu đã gặp phải vấn đề tài chính. Tình hình khó khăn, Trương Cẩm Bình rút vốn, ông thì có ý bán công ty của Nhã Nhan cho một công ty mới ngoài, nhưng bản thân tôi đã nhập vào công ty của Nhã Nhan trong tay Trương Cẩm Bình thu hút vốn từ các ông ngoại như tôi. Bởi thế tung ra thị trường, công ty mới ngoài bắt đầu thất bại. Hiện tại Trương Cẩm Bình phải đi tìm kiếm khoản tiền khổng lồ. Sau đó... tôi không bao giờ gặp Trương Cẩm Bình...”

“Ngồi nhà của Trương Cẩm Bình? Nhật ưu thế, cô hỏi tôi làm gì?”

“Tôi thất vọng không rõ...”

“ Đây là nh c nhóm chúng tôi ch p tr c c a công ty lúc công ty m i thành l p. Cô xem, khi ó quy mô công ty còn r t nh , chúng tôi ph i thuê c a hàng c a ng i khác. Lúc b y gi , m i ng i còn r t tr , tôi c ngh t m nh này s theo tôi xu ng m ...”

...

Viêm L ng cúi xu ng, l ng l nhìn t m nh. N c i c a nh ng ng i trên nh r t trong sáng, th hi n tinh th n h ng hái. Cô r i m t kh i t m nh, h ng v phía ngôi m .

Sau ó, cô nói rành r t t ng t : “Có l ki p tr c con gây ra nhi u t i ch ng nên ki p này m i ph i làm con gái c a b . Nh ng xin b hã y yên tâm, cho dù i th là ai, con c ng không b nh h y ho i T gia.”

Viêm L ng ng ó, l nh lòng xé nát t m nh ngay tr c ngôi m c a b cô. Cô th tay, c n gió l nh th i nh ng m u gi y v n bay i th t xa. Sau ó, cô quay ng i i th ng.

Viêm L ng bình th n i xu ng t ng b c thang á, b c chân c a cô không chút ho ng lo n. Theo tí ng b c chân u u nh m t l i tuyên th , Viêm L ng rút i n tho i, b m s c a T T Thanh.

i n tho i nhanh chóng c k t n i.

T T Thanh bi t Viêm L ng g i t i, theo thói quen, cô ta không lên tí ng tr c.

i u bao nhiêu n m, Viêm L ng phát hi n ây là l n u tiên cô nói chuy n v i ng i ch gái cùng cha khác m b ng thái ôn hòa, nhã nh n: “T T Thanh, tôi t nhiên phát hi n, chúng ta u nhau s t u m trán nh v y có tác d ng gì? Ch k ch trong bóng t i th a c ti n t i, cu i cùng khi n T gia s p mà thôi.”

T T Thanh tr m m c trong giây lát r i nói: “Cô nh làm gì?”

Viêm L ng nh t th i á kh u. úng v y, cô nh làm gì? Cô có th làm c gì?

Ng n gió ông bu t giá th u n t n tim, ngôi m sau l ng toát lên m t v thê l ng, m m. Viêm L ng rùng mình, ch t b ng t nh. “ u tiên, tôi c n xác nh xem s c ph n b l i cho ch , bây gi v n ng tên ch hay b Giang Th Quân nu t m tr i.”

T T Thanh im l ng.

S tr m m c c a T T Thanh khi n tìm Viêm L ng p m nh, gi ng nói có ph n ho ng h t: “Không ph i ch ...”

May mà T T Thanh l p t c lên tí ng: “Chuy n ó cô yên tâm i!”

Viêm L ng b t giác th phào nh nhõm, nói tí p: “Giang Th Quân, T ng C m B ng, T ng Úc Nam... Tôi không tin t t c ch là s trùng h p. Gi d ,

ông ch ng sau công ty MT ang ti n hành thu mua c phi u c a T th m t cách ác ý là Giang Th Quân...”

“Không c n t gi thi t.” T T Thanh l p t c ng t l i Viêm L ng. “Giang Th Quân ang cùng t ng giám c c a MT u ng trà t i câu l c b t nhân c a ông ta.”

“Ch g p b n h à?”

“N u tôi g p ph i b n h , cô cho r ng tôi còn có th bình t nh g i i n cho cô th này không?” Ng khí c a T T Thanh h i b t l c, c ng có v t gi u. “Tôi cài máy nghe tr m trên ô tô c a Giang Th Quân.”

Ph ng ph t nh có m t c h i s ng sót nh nhàng bay vào tai Viêm L ng. Cô ã i n ô tô c a mình, m c a ng i vào trong, nôn nóng kh i ng máy. Gi ng nói c a cô còn c p thi t h n ng tác c a cô: “Ch còn nghe c i u gì n a?”

“Ông ta có r t nhi u ô tô, hôm nay l i ng i úng chỉ c xe tôi ã cài máy nghe lén. Ngoài chuy n h n t ng giám c MT i u ng trà thì ch ng xu t hi n tin t c có giá tr nào.”

Viêm L ng c p mi m t, c xua tan n i th t v ng. Cô n m ch t vô l ng, lái ô tô ra kh i bãi . “MT ra thông báo, b n h ã mua c n m ph n tr m c ph n T th trên th tr ng. M tôi ã g p g và thuy t ph c các i c ông, ch c ch n b n h s chuy n h ng sang c ông v a và nh khác. N u b n h l y c gi y y quy n trong tay c ông v a và nh , tình hình c a chúng ta s càng t i t h n. Vì v y...”

m t góc nào ó, Viêm L ng c m th y cô và T T Thanh ph i h p vô cùng n ý. Ví d vào th i kh c này, cô v a đ ng l i, T T Thanh l p t c ti p l i: “Giang Th Quân bây gi v n ch a phòng tôi. Tôi có th l y c danh sách c ông v a và nh mà b n h ang ti p xúc ho c có ý ti p xúc.”

T i sao khi nh c n Giang Th Quân, T T Thanh không h b c l s oán trách hay c m ghét?

Còn Viêm L ng cô vô cùng c m h n ng i àn ông tên T ng Úc Nam, ng i ã l a d i và l i d ng cô. Cô ch mu n xé xác anh thành tr m m nh, th m chí ch c n ngh n cái tên này, trái tim cô nh b m t l i dao s c nh n kh c lên nh ng ng ngang d c...

T T Thanh v a đ t l i l i n nghe th y ti ng c i kh c a Viêm L ng.

“Cô c i gì v y?” T T Thanh h i b c b i.

“Tôi t nhiên ngh t i m t chuy n, tôi ph i h c cách bày m u tính k v i ch ng mình. Gi ng...” ... Anh ta bày m u tính k v i tôi...

Viêm L ng v a nói v a m m c i. Tuy nhiên, ánh m t cô còn l nh l o h n l p b ng k t trên c a s . Cô nhanh chóng chuy n sang ch khác: “Ch có tin gì hãy thông báo cho tôi ngay!”

Viêm Lãng bước vào nhà là lúc nửa đêm. Cô mở đèn mở cửa phòng ngủ bước ra, cầm lấy dép cao gót vào phòng khách, thò tay xuống sofa, nắm bắt tay.

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, Viêm Lãng nhắm mắt nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc. Cô mở đèn mở cửa phòng ngủ. Ngày hôm nay, Viêm Lãng bồn chồn bên ngoài, nghĩ về việc cha có gì tốt đẹp vào mình. Dù rằng bước vào nhà cô không tài nào chấp nhận, nhưng lòng.

Bình pháp hiểu như thế, trực tiếp nhận tác phẩm thu mua là mua lại công ty. Vì vậy cô mở mắt nhìn về phía trước. Dù bán hết tài sản và bắt đầu sống lại. Công ty của cha cô chỉ có âm mưu thôn tính và dày công sắp xếp kế hoạch lâu. Cách duy nhất có thể giữ lại quy trình vận hành là tìm kiếm công ty thay thế ở vị trí bên ngoài, nhưng Viêm Lãng biết đâu tìm được công ty có tài lực hùng hậu trong thị trường này, hơn nữa, vì cô này phải tiến hành làm mà không cho CEO của công ty bị...

Đúng lúc này, tiếng bước chân rón rén cất bước suy nghĩ của Viêm Lãng.

Viêm Lãng giật tay gác lên mắt. Bên tai cô, ngoài tiếng bước chân thì lúc mở mắt, chỉ còn lại tiếng trái tim cô đập thành thịch. Sau đó, có tiếng xuống sofa.

Chỉ nghe thấy tay kéo chân cô, giúp cô cầm dép cao gót.

Viêm Lãng nghe thấy tiếng thì thầm của anh. Đúng vậy, sao có thể không thì thầm? Anh nói chuyện quá mà! Cô chỉ thì thầm mà thôi. Cùng lúc đó chỉ nghe thấy tiếng kéo cánh tay ngang che mắt của cô. Sự ngạc nhiên khi Viêm Lãng bắt gặp ánh nhìn.

Cô có thể cảm nhận được ánh nhìn của anh. Biết mình đã bị phát hiện, cô đành nhắm mắt.

Cô chỉ nghe thấy tiếng nói của anh nói về công ty Úc Nam.

Chỉ nhìn về ánh mắt anh cười che giấu một cách hoàn hảo, Viêm Lãng đã thấy tất cả trong mắt tích tắc.

“Em nghĩ đây bao lâu rồi? Sao không vào phòng?” Tiếng Úc Nam mở áo choàng tay cầm chiếc khăn mặt, cúi tóc xuống trước mặt. Dù vậy tất cả xong nhưng anh vẫn không thể giấu được gì về mặt mũi. Viêm Lãng cười nói: “Mặt mũi thì sao? Anh vẫn chưa sao?”

“Anh đừng vội vã, mặt mũi đã xong.” Tiếng Úc Nam đưa tay nhấc lông mày của cô. “Em nhớ nhà vì mặt mũi ngày, chắc chắn ngày thì phải không?”

“Không cần nữa!” Viêm Lãng nhìn về phía anh, cô nghe thấy vai anh run rẩy. Sau đó, cô nghe thấy tiếng anh bước vào phòng ngủ, và anh nói với Tiếng Úc Nam: “Em đừng nghĩ nữa!”

Vào phòng tắm khóa trái cửa, Viêm Lệ đứng mở cửa vào cánh cửa. Nhìn chiếc gương treo trên tường, cô cảm thấy ngỡ ngàng trong gương không giống cô...

Sau khi tắm xong và sấy khô tóc, Viêm Lệ đứng ở chân trần trước phòng ngủ. Tiếng Úc Nam đã ngừng say, cô lặng lẽ nhìn bên chiếc gương ảnh đang nằm.

Mặt cửa con ngõ có 576 triệu Pixels, lối đi trên cao nhìn xuống như sao cô vẫn không thể nhìn thấu trái tim ngỡ ngàng của ông này.

Viêm Lệ đứng ngắm gương, chạm ngón tay vào lòng ngực, nơi trái tim ảnh đang đập. Dưới làn da, có phải quầng tím óng c bao bọc bí mật lấp lánh thép? Ngón tay cô chạm rãi di chuyển lên trên cổ họng ngỡ ngàng, khi đứng lì lợm, bàn tay còn lại của Viêm Lệ cũng áp lên đó. Chẳng dùng sức gì cả...

Trước khi Viêm Lệ kịp làm gì đó, Tiếng Úc Nam bỗng mở mắt mà không hề có dấu hiệu báo trước. Hai khuôn mặt cách mặt cánh tay nên Viêm Lệ có thể nhìn thấy ánh mắt yếu ớt như giấc mơ anh trong bóng tối.

Cổ họng Viêm Lệ phẫn nộ nhanh hơn tất cả. Cô cúi xuống hôn Tiếng Úc Nam theo bản năng. Tia chớp mắt trong ánh mắt anh hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc tột độ. Trước hôn bắt đầu của bà xã, Tiếng Úc Nam chôn ngập ngón tay trong giây lát rồi lập tức đáp trả mãnh liệt hơn.

Đai thắt áo choàng tắm của Viêm Lệ bắt đầu tuột ra. Hai chiếc cúc xát, áo choàng tắm dần cởi bỏ. Tiếng Úc Nam giật tay kéo, áo choàng tắm của Viêm Lệ rơi xuống đất.

Viêm Lệ đứng trên lưng Tiếng Úc Nam, cô kéo cúc áo anh, cảm nhận. Dưới sự tấn công mãnh liệt của Viêm Lệ, sau giây phút ngập ngừng ngỡ ngàng, Tiếng Úc Nam nhanh chóng lý trí tỉnh táo, anh nhún nhường nhường bước cô nắm lấy. Cùng, anh quy thuận thừa hiếp, giật chiếc thắt lưng cô, cảm giác cô khiêu khích.

Độc vãng nguy hiểm ã bùng cháy. Tiếng Úc Nam gần như ranh giới không thể kiểm soát, anh càng muốn giành thế chủ động, nhưng Viêm Lệ vẫn cứ chấp không cho anh nhúc nhích. Mặt bàn tay cô khóa chặt tay anh, bàn tay còn lại dùng sức siết chặt anh. Trong mắt anh, thái độ kiên cường của cô là một sự mê hoặc tuyệt vời, càng kích thích độc vãng trong lòng anh, cho dù biết cô siết chặt mình đến đâu.

Khi không thể chịu đựng nữa, Tiếng Úc Nam giật tay khỏi sự khống chế của Viêm Lệ. Anh lặng lẽ cúi xuống, áp sát sự mê hoặc của cô bằng hành động cuồng dã và kịch liệt hơn.

Viêm Lệ nằm trên giường, cùng chung giường còn sự lạc lõng. Cô giật tay che mặt, không muốn nhìn thấy gì, cũng không muốn nghĩ tới điều gì, cảm giác

Tặng Úc Nam bước lên trên chiếc ghế. Nhiệt độ nóng bỏng của ánh nắng trên da thịt cô, mang theo dòng vận nguyên thủy đã bao vây cô khiêu khích và không thể kìm chế.

Tặng Úc Nam cúi đầu trên ngực Viêm Lệ, cảm nhận hương hoa nhụy cảm nồng nàn của cô gái nhỏ. Cảm giác đau đớn thấm sâu vào tim, kích thích nỗi đau khét tét cùng bề mặt nỗi đau sâu thẳm trong đáy lòng.

Vào giây phút tiếng khóc bật ra khỏi ngực, tiếng sột sột không chỉ có mặt mình Tặng Úc Nam.

Bên môi mấp cựa anh rời khỏi nhím mắt của Viêm Lệ. Viêm Lệ ngây ngẩn nhìn trần nhà, một lúc sau mới có phản ứng, đó là tiếng khóc của cô.

Tặng Úc Nam nhẩm dè, ánh mắt lơ đãng nâng mặt cô, ánh mắt lướt qua mặt tia phớt lạt. “Viêm Lệ?”

Viêm Lệ gật tay Tặng Úc Nam, liếc mắt cái. Cùng, cô nín thở, quay lưng về phía anh. “Em buồn rầu, chúng ta nghỉ thôi!”

Tặng Úc Nam trầm ngâm trong giây lát rồi tình kéo Viêm Lệ quay lại, đi đi nấn. “Viêm Lệ...”

Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng... như một tia nắng ấm áp...

Viêm Lệ im lặng nhìn anh như một người đàn ông xa lạ. Một giây... Hai giây... Cùng, cô bật khóc nức nở. Như bề mặt nỗi đau quá lâu, nỗi đau phẫn nùng cùng nỗi đau bùng nổ.

Trên ghế ngồi yên lặng. Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc rưng rức.

Viêm Lệ cúi xuống nhìn con tôm. Ai có thể biết, người đàn ông đang ôm chặt cô, trái tim anh... thì trái tim đang rã máu?

Tiếng khóc thê lương vang ra từ phòng khách, mãi lâu sau vẫn chưa ngừng.

Trong chiếc túi xách đặt trên bàn nhỏ, chiếc chìa khóa vẫn nằm yên. Chỉ một tin nhắn. Chiếc chìa khóa đã cài một mã, chỉ ba giây sau, tin nhắn sẽ chuyển đi.

Đêm tối khác trong thành phố, trên tầng cao nhợt nhạt của tòa nhà Minh Thành, Lệ Chinh đứng bên cửa sổ. Bên dưới ánh đèn neon chiếu sáng nhợt nhạt bình minh. Khu vực CBD⁽²⁾ phố hoa phố ánh sáng tràn ngập nhợt nhạt, lạnh lẽo.

Lệ Chinh cúi đầu nhìn hai tin nhắn anh gửi đi. Ánh sáng từ bên ngoài phản chiếu xuống mặt sáng sủa, lấp lánh của chiếc kính.

“Viêm Lệ, vì chiếc chìa khóa này cô tìm tôi thì đúng rồi, tôi suy nghĩ rất nhiều bây giờ. Tôi tin rằng lý do vì làm nên nan giải hiện tại, như ngày nay, tôi không thể dùng thủ tục thông minh để đánh giá khách hàng và tác giả của chúng ta.”

“Chi bằng cô cho tôi một lý do, tại sao tôi phải trả cái giá lớn này và giúp cô?”

Ghi chú:

1. CBD: viết tắt của Central business district. Ngày nay, CBD thường chỉ là khu vực có xu hướng phát triển mang tính chuyên môn hóa cao, là trung tâm bán lẻ, trung tâm thương mại, trung tâm dịch vụ, và cũng là trung tâm văn hóa, hành chính, thông tin...